

Deze artsen maken het verschil. Ze zetten zich onvoorwaardelijk in voor hun patiënten, starten nieuwe poli's of proberen het beeld dat er van hun vak bestaat te veranderen. "Ik put energie uit de kleine successen."

Medicijn- vrouwen

'Soms maakt
mijn werk net
het verschil tussen
leven of dood'

Angela Carper (29), werkt als forensisch arts bij de GGD Amsterdam. Ze blogt en twittert om het grote publiek over haar werk te informeren.

“Wat heb jij een vreselijke baan, krijg ik wel eens te horen. Veel mensen denken dat ik alleen maar lijken onderzoek. Maar dat is lang niet alles; mijn werk is juist heel afwisselend. Ik onderzoek inderdaad of er een misdaad is gepleegd als er iemand dood gevonden is, maar ik verleen ook medische hulp aan arrestanten. Soms maakt mijn hulp net het verschil tussen leven of dood. Bijvoorbeeld wanneer ik een bolletjessliker vlak voordat een bolletje dreigt te knappen naar het ziekenhuis stuur. Meestal kan ik goed met de arrestanten overweg, maar ik beland ook weleens in enge situaties. Soms zijn er arrestanten die verslaafd zijn, of doen alsof, en methadon vragen tegen afkickverschijnselen. Als ik weiger, krijg ik de volle laag. Ik werk nu twee jaar als forensisch arts en heb inmiddels 140 overledenen onderzocht. Op zich doet zo'n dood lichaam me niet zo veel meer; het wordt pas moeilijk wanneer de familie erbij komt. Laatst had ik het lichaam van een jonge vrouw onderzocht die zelfmoord had gepleegd. Langzaam druppelden familieleden en vrienden het mortuarium binnen. Allemaal in tranen. Dan moet ik mijn eigen emoties wegslikken; als de dokter ook al gaat huilen raakt de familie helemaal ontredderd. Toen ik een tijdje bij de GGD werkte, heb ik een blog opgezet. Ik vind het mooi om te laten zien dat mijn werk zoveel meer is dan alleen maar dode lichamen onderzoeken. Zelf ben ik door dit werk anders tegen mensen gaan aankijken. Het merendeel van de arrestanten is ronduit zielig; ze zijn verslaafd en glijden steeds verder af. Vroeger dacht ik nog wel 'eigen schuld', maar nu oordeel ik veel minder hard. Hopelijk gaan de mensen die mijn stukjes lezen ook anders aankijken tegen mensen die in aanraking komen met justitie.”

www.csidokter.nl en twitter: csidokter

vest: Bruuns Bazaar, top: Marc O'Polo, broek: Vanilia, schoenen: G-Star, kleding: Heinshome

‘De musici die bij mij komen, kampen met podiumangst en depressies’

jurk: Vanilia, schoenen: G-Star, kleding: Heinshome

Esther van Fenema (39) is psychiater en violiste. Ze zette speciaal voor musici met psychische klachten een polikliniek op in het Leids Universitair Medisch Centrum.

“Perfectie is bij beroepsmusici de maatstaf, ze worden keihard afgerekend op elk foutje, ook door zichzelf. Maar liefst 30 procent van de beroepsmuzikanten slijkt bètablokkers om hun stress op het podium onder controle te houden! Dan kun je ervan uitgaan dat minstens de helft van de muzikanten last heeft van psychische problemen. Het zit een beetje in de aard van het beestje. Professionele muzikanten hebben vaak iets neurotisch in zich. Om op zo'n hoog niveau te kunnen functioneren moet je misschien ook wel een beetje obsessief zijn. De polikliniek draait nu bijna twee jaar en voorziet in een grote behoefte. De patiënten die er komen, kampen met podiumangst en depressies. Die podiumangst kan komen door een traumatische ervaring, bijvoorbeeld doordat het een keer helemaal mis ging tijdens een belangrijk concert. Door stress kan iemand op het podium ineens dichtklappen, gaan zweten en trillen. Ik heb zelf ook het conservatorium doorlopen en treed nog geregeld op. Ik zou niet zonder muziek kunnen leven. Ik begrijp deze musici heel goed en weet als geen ander dat je niet tegen hen kunt zeggen 'dan ga je toch wat anders doen?'. Mijn droom is dat het taboe op psychische problemen straks niet meer bestaat. Musici houden die nu zoveel mogelijk verborgen en zoeken pas hulp als het echt niet anders kan. Terwijl het veel beter is als ze er eerder mee komen, zodat ze niet met lood in hun schoenen hun werk doen. Bij elke patiënt bekijk ik wat de beste behandeling is. Het is geweldig te zien hoe mensen, vaak na een paar maanden al, opknappen en weer kunnen genieten van een optreden.” >